

Divendres 12 d'octubre / 19 i 22 hores
Diumenge 14 d'octubre / 19 hores
Centre Cultural de Granollers

2018

Finding Your Feet

(Bailando la vida)

de Richard Loncraine

Versió original en anglès subtitulada

Fitxa tècnica

Guió: Meg Leonard, Nick Moorcroft / Direcció: Richard Loncraine / Fotografia: John Pardue / Música: Michael J. McEvoy / País: Regne Unit / Any: 2017 / Durada: 111 minuts

Fitxa artística

Imelda Staunton, Timothy Spall, Celia Imrie, David Hayman, John Sessions, Joanna Lumley, Indra Ove, Richard Hope, Sian Thomas, Josie Lawrence, Victoria Wicks

SINOPSI. Després de 40 anys de matrimoni, Sandra Abbott descobreix que el seu marit té una aventura amb la seva millor amiga. Aquest fet la porta a passar més temps amb la seva germana, la Bif, que té una personalitat molt diferent de la seva i està acostumada a encadenar una cita rere l'altra. Malgrat les seves reticències, la Bif convenç la Sandra perquè l'acompanyi a la seva classe de ball, on a poc a poc troba el ritme, i també l'amor.

EL DIRECTOR. Richard Loncraine, (Cheltenham, 1946). Va estudiar la carrera d'Escultura i Art i es va especialitzar en disseny. Més endavant va entrar a l'Escola de Cinema del Royal College of Art. Va començar la seva carrera com a escultor i ha treballat diferents gèneres, ha dirigit documentals per a la televisió i programes científics i també ha realitzat nombrosos spots publicitaris. L'any 1975 va debutar com a director de la mà del productor David Putman, amb el musical *Flame*, també ha dirigit gènere de terror, *Full Circle (Círculo de la muerte, 1977)* i thrillers psicològics com *Brimstone and Treacle (1982)*. Altres pel·lícules seves són *Bellman and True (1987)*, *The Gathering Storm (Amenaza de tormenta, 2002)*, *My House in Umbria (Mi casa en Umbría, 2003)*, *Wimbledon (El amor está en juego, 2004)*, *Firewall (2006)*, *5 Flights Up (Ático sin ascensor, 2014)*.

NOTES DE PRODUCCIÓ

Ballant la vida s'inspira en una història real d'enorme calat emocional. Un grup de teatre del Regne Unit va servir d'inspiració als guionistes i productors Nick Moorcroft i Meg Leonard i els va donar peu per crear una història fictícia sobre una classe de ball de barri per a gent gran. Moorcroft i Leonard van fer arribar la seva idea als socis productors John Sachs i Andrew Berg, que van comprendre immediatament el seu potencial. "Els guionistes van tenir la gran idea de situar la seva història i els seus personatges en aquest entorn", assenyala Sachs. "Em va semblar genial i vaig dir: 'Fem-ho.'" Tenint en compte la

popularitat transgeneracional de programes com *Strictly Come Dancing*, els productors van comprendre que la història no només tocaria la generació de 'baby boomers', sinó que també podria arribar a totes les edats. "Una cosa així com en la línia de *L' exòtic Hotel Marigold*", diu Berg. La productora Charlotte Walls està d'acord. "La història ofereix un extraordinari missatge per a tots", diu Walls. "El seu tema principal són les persones de certa edat, però el seu abast va molt més enllà. Es tracta de donar una segona oportunitat a la vida i crec que tots els públics poden identificar-se amb aquest missatge". Està clar que la història va agradar a l'acclamat director Richard Loncraine, que no va dubtar a acceptar el projecte. "Les pel·lícules es basen en el guió i en el repartiment", diu. "Són com les piràmides. La base és el que les manté estables. Tot i que el ball juga un paper fonamental en la història, si la pel·lícula té èxit, és perquè és una història sobre persones reals i creïbles. Hi ha algunes parts tristes i altres molt felices en aquesta història", diu. "Però en realitat és una pel·lícula sobre persones i aquest és el millor tipus de pel·lícula. T'arriben a importar aquestes tres persones i t'enamores d'elles. Crec que hem fet una pel·lícula amb sentiments reals". Les tres persones són Sandra (Imelda Staunton), Charlie (Timothy Spall) i Bif (Celia Imrie) i és la primera, l'autèntica protagonista de la història.

CRÍTICA

Acostumbrados a la comedia british más transgresora y original (desde el *Beyond the Fringe*, de Dudley Moore y Peter Cook, pasando por los Monty Python, The Comic Strip o, más recientemente, los dúos Gervais & Merchant o Morris & Iannucci), a veces se pasa por alto que el grueso del humor británico es otro: amable, inocuo, hecho con las mejores intenciones, dulce, y como el caso de *Bailando la vida*, con una idea muy clara de a quién va dirigido, qué ofrecer y cómo presentarlo. Porque hay algo claro: si disfrutaron de *Las chicas del calendario* (Nigel Cole, 2003) o de las dos entregas de *El exótico Hotel Marigold* (John Madden, 2011 y 2015), esta historia de segundas oportunidades con su justa medida de azúcar, amargura y salsa, gustará. Que la trama presente déficits de credibilidad y sea tan previsible como un hit ochentero de la factoría Stock, Aitken & Waterman, poco importa. Pesa más cómo engancha el estribillo en los pies de actores tan acostumbrados a dar el do de pecho como Imelda Staunton y Timothy Spall. ¡Que les quiten lo bailao! *Roger Salvans / Fotogramas*

* * *

En los últimos años, las personas de la tercera edad vienen siendo objeto de atención en películas en clave de comedia dramática que abogan por disfrutar de la vida con total desenfado, por dejar de lado los prejuicios, olvidar las obligaciones laborales y sociales que tanto han constreñido sus vidas y, en fin, vivir el momento como si no hubiera mañana. Es la filosofía del *carpe diem* enunciada de forma muy directa, sin pudor alguno, en esta pieza británica hecha con mucho oficio. *Bailando la vida* se sitúa en esta perspectiva. El conflicto surge cuando el mismo día en que Sandra obtiene el tratamiento de "lady" debido a que su marido es nombrado Caballero del Imperio Británico, se entera de que éste la ha estado engañando durante cinco años. Ambos viven en una mansión y disfrutan de esa "respetabilidad social" tan ansiada a una determinada edad o en una clase social acomodada. Indignada, Sandra se marcha a casa de su hermana Bif, aunque espera que el desliz de su marido sea pasajero; pero no es así, y ha de recomponer su vida. Aunque le cuesta trabajo, poco a poco participa de las actividades de Bif, una mujer desenvuelta y un punto bohemia; entre ellas, ir a bailar con un grupo de amigos encabezado por Charlie, un jubilado que vive en una barcaza y tiene a su esposa con Alzheimer en una residencia. Escrita y rodada con profesionalidad no exenta de estilo, *Bailando la vida* no resulta muy novedosa, pero seduce al público maduro con sus equilibradas dosis de humor y comedia en medio del dolor del abandono, la enfermedad o la muerte. Hay un solvente plantel de actores —con el más reconocible Timothy Spall en cabeza— y un flujo de situaciones que hacen que se vea a gusto y nos haga sonreír en varios momentos; en otros, el desarrollo dramático resulta previsible y la intriga sobre el dilema final es manifiestamente convencional. Pero, con todo, es una película agradable y posee cierto valor sintomático, en una sociedad donde envejecer presenta no pocos problemas, pero donde —afortunadamente— los viejos no están dispuestos a los constreñidos roles del pasado y optan por mayor protagonismo y radicalidad al vivir el presente. *José Luís Sánchez Noriega / Cine en serio*

PROPERES SESSIONS

19 i 21 d'octubre. Lady Bird, de Greta Gerwig
26 i 28 d'octubre. Le brio (*Una razón brillante*), d'Yvan Attal

Dimarts Singlars. 23 d'octubre. Breakfast at Tiffany's (*Desayuno con diamantes*), de Blake Edwards

Associació Cultural Granollers

Roger de Flor, 33, 2n, 2a
08401 Granollers
T 93 861 55 98
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat
@ACGranollers
AC Granollers
@acgranollers

AMB EL PATROCINI DE

EN CONVENI AMB

ÀGORA

Ajuntament de Granollers

Centre Cultural
de Granollers